

**ANALELE ȘTIINȚIFICE ALE UNIVERSITĂȚII
„ALEXANDRU IOAN CUZA” DIN IAȘI
(SERIE NOUĂ) LIMBI ȘI LITERATURI STRĂINE
t. X (2007)**

REZUMATE

**Mica publicitate italiană
Trăsături lingvistice generale**

Rezumat

Articolul evidențiază câteva dintre cele mai importante trăsături ale limbajului anunțurilor de mică publicitate în limba italiană. Pentru demersul nostru am folosit exemple extrase din “Corriere della sera”, renumit ziar italian.

Limbajul folosit în mica publicitate este unul special, foarte sintetic, uneori telegrafic, reprezentând un fenomen lingvistic distinct, cu particularități specifice, bazat pe spontaneitate și rapiditate. Mica publicitate, “motorul economiei de piață”, este astăzi parte integrantă a ziarelor de orice factură și pentru că reprezintă una dintre principalele surse de finanțare ale presei, în general.

La nivel lexical mica publicitate intensifică tendința limbii italiene comune spre cuvintele compuse, de cele mai multe ori prin juxtapunere. Noilor creații lingvistice li se adaugă împrumuturile din alte limbi, cu precădere din limba engleză. O altă caracteristică lingvistică este utilizarea siglelor, cu semnificație obscură, însă, pentru marea masa a cititorilor consumatori.

Structura morfosintactică urmează aceleași reguli ale economiei lingvistice; stilul nominal fiind preponderent, corespunzând creării unui mesaj voit impersonal. Adjectivul calificativ, des întrebuițat, apare la gradul superlativ absolut, iar sufixele și prefixele superlative se adaugă și substantivelor pentru a conduce la o mai mare expresivitate a mesajului. Verbele folosite apar ori la modul infinitiv, ori la indicativ prezent, persoana a treia singular sau plural, însoțite de particula “si passivante”. Fraza este sintetică, simplă, concentrată, de cele mai multe ori fragmentată, aparent, fără continuitate, constând uneori dintr-o înșiruire de substantive sau adjective.

Mica publicitate se adresează maselor, acționând asupra lor cu mare forță de convingere, reușind să schimbe mentalități și să condiționeze opinia publică.

Viața ca un substantiv: structuri nominale în discursul științific

Rezumat

În cadrul registrului de tip academic, discursul științei ocupă un loc special, fapt dovedit și prin aceea că mulți cititori îl consideră dificil. Studiarea caracteristicilor sale sintactice, semantice și pragmatice conduce la înțelegerea modului în care știința se construiește prin limbaj. Lucrarea analizează rolul complex al structurilor nominale în discursul științific și identifică strategiile prin care operează condensarea frazelor până la lexicalizare. Structurile nominale au un rol important în acest tip de discurs care prezintă universul în mod static, reflectând totodată tipul de raționament paradigmatic.

Funcția locurilor comune în discursul publicitar

Rezumat

Utilizarea unor stereotipuri specifice (*timp, calitate, natural, plăcere*) în comunicarea publicitară constituie un succes întrucât acestea se suprapun perfect imaginarului colectiv al societății contemporane pe care îl alimentează, la rândul lor, din plin. Lucrarea de față arată în ce mod reușesc acestea să imprime discursului publicitar un caracter eminamente persuasiv.

Mărcile discursive – subtip al mărcilor pragmatice

Rezumat

Articolul de față tratează problema *mărcilor discursive*, îndelung și insistent abordată în pragmatica lingvistică, mărci care se înscriu alături de alte clase principale ale mărcilor pragmatice: *mărcile pragmatice de bază, mărcile pragmatice tip comentariu și mărcile pragmatice paralele*. Articolul pornește de la a lua în discuție *conceptul de marcă discursivă* și continuă prin a reliefa *caracteristicile gramaticale și pragmatice* ale mărcilor discursive. Ultima parte a articolului cuprinde diverse *clasificări* ale mărcilor discursive.

Mărcile discursive se caracterizează printr-un conținut semantic redus, având mai mult funcția de a construi o „reprezentare integrată”, adică de a organiza, de a ordona secvențele textului, secvențe care transmit aceeași semantică, indiferent de mărcile discursive care apar în text. Aceasta înseamnă că mărcile discursive ar trebui analizate ca având *un sens pragmatic distinct*, care conține anumite aspecte ale intenției comunicative a vorbitorului. Acest sens pragmatic distinct include caracteristici ca: a) au conținut semantic redus; b) funcția lor se răsfrânge asupra unei unități mai mari decât propoziția; c) sunt segmente lingvistice scurte, majoritatea având o singură silabă; d) apar în poziție inițială, adesea în afara structurii sintactice a propoziției; e)

sunt opționale, adică se constituie în elemente gramaticale și semantice neobligatorii, pe care vorbitorul le poate utiliza, pentru a-și organiza discursul.

Cu alte cuvinte, mărcile discursive reprezintă o clasă *pragmatică* de elemente lingvistice (opusă clasei *semantice* de elemente lingvistice), care transmit *informație pragmatică* (ordonează textul în care apare), informație pragmatică distinctă de orice informație de tip semantic, care semnalează felul în care vorbitorul intenționează să relaționeze mesajul care urmează discursului precedent.

De la împrumutul lingvistic la creativitatea lexicală

Rezumat

Acest articol își propune să demonstreze – cu ajutorul unor exemple reprezentative (extrase din diverse ziare și reviste apărute în Franța în perioada 1997-2002) – că locuțiunile, expresiile proverbiale, termenii compuși și alte structuri împrumutate din engleză, după implantarea lor în franceză, pot servi drept model pentru crearea de structuri similare. Acest procedeu constă, cel mai adesea, în traducerea în franceză a structurii englezești de plecare, înlocuindu-se unul din elemente. Anumite construcții s-au bucurat de un succes considerabil, generând în limba franceză serii întregi care saturează modelul. Deși nu toate aceste creații vor fi incluse în dicționare, diversitatea și frecvența lor în presa franceză contemporană reprezintă indicii concludente cu privire la vitalitatea creatoare a francezei ca limbă împrumutătoare.

Sensuri metaforice în sintagmele nominale

Rezumat

Sensul figurat, neintrinsec dobândit de modifiantul adjectival sau de substantiv la nivelul grupului nominal induce citirea metaforică a unui număr extins de sintagme nominale în diverse domenii semantice. Metaforizarea se realizează cel mai frecvent ca citire «adjectivală», prin schimbarea clasei de referință a substantivului (personificare, reificare), care dobândește valori intensificatoare accentuate în epitete. Citirea «nominală», în care substantivul își menține clasa de referință, implică fie schimbarea domeniului, fie extinderea predicției.

Locuțiunile ca unități frazeologice

Rezumat

Unitățile frazeologice constituie un domeniu de studiu extrem de bogat și complex în care se regăsesc științe ca lexicologia, sintaxa, semantica sau pragmatica discursului.

În lucrarea noastră vom realiza o scurtă prezentare a unităților frazeologice (UF) și ne vom referi la dificultățile pe care le presupune terminologia existentă în bibliografia aferentă temei. De asemenea, vom face o distincție între diversele tipuri de unități frazeologice și ne vom opri mai ales asupra locuțiunilor și trăsăturilor acestora (între care ies în evidență mai ales fixarea și idiomatizarea), dat fiind că respectivul termen este acceptat de către toți lingviștii.

Nu în ultimul rând, vom prezenta principalele contribuții ale celor trei autori (Casares, Zuluaga și Corpas Pastor) care au realizat clasificări ale locuțiunilor, clasificări care sunt puncte de referință în studiul acestor unități frazeologice.

Despre verbele din gastronomia germană terminate în *-ieren*

Rezumat

Scopul cercetării noastre este de a analiza din punct de vedere lingvistic verbele germane de origine franceză terminate în *-ieren* din domeniul gastronomic.

Mijlocul lexical de îmbogățire al vocabularului cu ajutorul sufixului verbal *-ieren* este de origine franceză și a fost preluat în germana evului mediu în a doua jumătate a secolului al XII-lea.

Tripla origine franceză a acestor aprox. 80 de verbe actuale rezultă din: morfologia lor (cuvântul de bază și sufixul verbelor derivate), din ortografia acestora și din accentul lor pe penultima silabă a terminației la infinitiv.

Gradul de adaptare la sistemul verbal de conjugare germană al acestor verbe depinde de frecvența lor de utilizare și de dorința vorbitorului de a fi modern în exprimare.

Sensul verbelor terminate în *-ieren* este atât unul temporal, cât și unul modal.

Din punct de vedere sintactic verbele în *-ieren* apar mai degrabă în construcții pasive la prezent, în construcții cu pronumele impersonal *man* sau la infinitiv, decât la forma de activ prezent.

Numărul mare de verbe de origine franceză terminate în *-ieren* din domeniul gastronomic, care de multe ori concurează în limbajul de specialitate cu cele germane, dau dovadă, că în domeniul gastronomiei internaționale Franța încă este considerată model, arta culinară franceză echivalând cu prestigiu, calitate și rafinament.

Propuneri pentru o estetică a scriiturii (I)

Rezumat

Reunind, într-un efort interdisciplinar, sugestii epistemologice inspirate de cercetări asupra duratelor istoriei, revoluțiilor științifice și sistemelor autopoeitice, autorul propune în această primă parte a studiului său câteva premise pentru o „estetică a scriiturii”. Luând ca obiect de analiză semnificantul literar francez, el fixează teoretic repererele unui demers care va încerca să probeze divizarea acestuia în două mari paradigme, într-o tentativă de modelizare care opune o „mentalitate clasică”,

bazată pe „ordine”, unei „mentalități moderne”, unde „dezordinea” conștientizată ocupă locul „dominantei”.

Victor Hugo și evoluția teatrului istoric românesc din secolul al XIX-lea

Rezumat

Prin spiritul novator al gândirii teoretice și al creației artistice, Victor Hugo a constituit un model romantic pentru tot secolul al XIX-lea. Cetățeanul, poetul, teoreticianul, romancierul, dramaturgul Victor Hugo reprezintă, cu adevărat, o epocă, o literatură, un prototip, un element permanent de relație, necesar pentru cunoașterea configurației unei mari mișcări artistice și explicitarea relațiilor spirituale dintre literatura franceză și alte literaturi naționale.

Desprinzând din „cariera europeană” a lui Victor Hugo doar modul în care el a fost descoperit și „ales” de inteligența și sensibilitatea românească, stăruim, în paginile de față, doar asupra receptării lui în cadrul evoluției dramei cu subiect istoric din secolul al XIX-lea, pentru a pune în lumină configurația specifică a întregului romantism românesc și incidențele spirituale dintre literatura română și alte literaturi naționale.

Despre umana comedie a câinilor lui Dante

Rezumat

În studiul de față, ne-am propus ca, lăsând deoparte figurile pur simbolice (cum este Ogarul din profeția lui Vergilius), să analizăm modul în care Dante se folosește de imaginile canine în alcătuirea repertoriului alegoric al *Divinei Comedii*. Accentul cade asupra unor comparații în care poetul selectează comportamente ale diferitelor specii de câini, pe care le folosește în comparații cu un înalt grad de sugestie. Alergarea explozivă a copoiului imediat după eliberarea din lesă, scărpinatul și mușcătura prin blană în căutarea paraziților insuportabili, ca și lătratul zgomotos fără mari șanse de concretizare a amenințării figurează, printre alte manifestări specifice, în clasorul etologic din care autorul medieval își extrage, cu un ascuțit simț al realului, imagini vii și credibile ce îl ajută la edificarea monumentalei sale viziuni soteriologice. Și aici, precum se observă, dimensiunea contează.

Dostoievski în lectura lui Albert Kovacs

Rezumat

Articolul discută ipostaza lui Albert Kovacs de comentator al lui Dostoievski. Pe baza studiilor sale de poetică și de teoria literaturii, luând în considerare numeroasele studii și comunicări prezentate de profesorul bucureștean la simpozioane, colocvii și congrese naționale și internaționale dar, mai ales, pe baza cărților *Poetica lui Dostoievski*, 1987 și *Dostoievski: quo vadis homo? Sensul existenței și criza civilizației*, 2000, am întreprins o analiză a metodei și a ideilor care-l detașează pe A. Kovacs în contextul național și universal al exegezei dostoievskiene. Ni s-a părut esențial faptul că autorul despre care vorbim se definește prin raportare, pe de o parte, la celebra carte a lui M. Bahtin, *Problemele poeziei lui Dostoievski*, pe de altă parte, la cărțile esențiale pe care le-au scris filozofii creștini ruși sau autorii străini cu privire la semnificația ultimă a scrierilor marelui romancier. În această privință, am constatat o punere sub relativ a teoriei polifonismului romanului dostoievskian și o rediscutare, strict în spațiul a ceea ce a scris sau declarat Dostoievski în legătură cu valoarea supremă pe care o crede constitutivă naturii umane, a semnificațiilor religioase din opera sa. Din cele două gesturi critice, dar nu numai din ele, au rezultat niște judecăți critice care atestă excepționalele calități de polemist ale lui A. Kovacs și, mai ales, o mereu prezentă adecvare la textele invocate. Deși întreprinde o binevenită sinteză a imensei bibliografii dostoievskiene, menționând momentele ei esențiale, A. Kovacs își construiește discursul pe principiul metodic, respectat cu strictețe „Înapoi la Dostoievski!”, înarmat cu instrumentele pe care i le oferă cele mai noi cuceriri ale științelor literaturii. Am constatat, astfel, că citind textul literar în planul lui de suprafață, dar și în planul lui de profunzime, și ghidându-se după ideea lui Dostoievski că omul e complex și încă în devenire, A. Kovacs reușește să citească într-un mod inedit personaje ca Mișkin, Rogojin, Dmitri, Alioșa, Zosima sau Ivan Karamazov. Dar ceea ce este mai important, acordând atenția cuvenită expresiei dostoievskiene „viața vie”, cărțile lui Albert Kovacs mută discuția dinspre semnificația metafizică și gnoseologică a creației romancierului spre sensul ei ontologic – existența umană și rostul ei în contextul unui complex de cauzalități-generice, de neam și individuale. Criticul percepe și importanța problemei „frumuseții”, chiar a „frumuseții pure”, a cărei punere în act, prin existența umană, oferă reperele apropierei sau depărtării personajului, de „viața vie”, deci, de împlinirea sa ca om. Cel puțin două consecințe în plan critic rezultă de aici: în primul rând, faptul că este un abuz în a închide personajele dostoievskiene în binecunoscutele formule tipologice sau chiar în a le reduce la funcția de „teză” și „antiteză”; în al doilea rând, o interpretare a „dublului” și „dedublării” care subliniază individualitatea fiecărui personaj dostoievskian, chiar atunci când acesta lasă impresia de rimă narativă sau caracterologică și psihologică. Albert Kovacs este cunoscut și prin studiile sale teoretice privitoare la motiv, motiv literar și la conceptele apropiate de acestea: imaginea, tema, mitul. Motivul, considerat cu funcția lui structurantă și semantică în text, devine operator critic esențial în definirea și analiza unor aspecte ale strategiei narative dostoievskiene, dar și în descifrarea trans-formării prin care trec motive culturale și literare universale pentru a menține în atenția culturii problematica esențială a omului, dar și pentru a-i conferi acesteia expresii individualizatoare. Cartea a doua conține importante pagini de studii comparative care demonstrează cu

prisosință mecanismul intim de funcționare a motivului în intra-, inter- și extra-textualitate, pentru a ne convinge că Dostoievski este un „scriitor pentru viitor”. Motivul? Ca nimeni altul, acest romancier din secolul al XIX-lea ne avertizează că este în criză nu doar omul individual, dar și omenirea ca organism care, neatenț la calea pe care o alege pentru a se mișca în devenirea lui, e amenințat cu dispariția definitivă. De aici, întrebarea neliniștitoare din titlul celei de a doua cărți, întrebare pe care și-au pus-o puțini artiști ai lumii: „încotro merge omul?” De aici și afirmarea unui complex de valori necesar împlinirii omului în libertatea lui, care pun sub semnul întrebării vechiul umanism și definesc preceptele biblice și creștine ca participante la un tot axiologic, iar nu ca repere valorice unice și absolute.

Veneția în proza lui Brodski

Rezumat

Cea mai consistentă creație a lui Brodsky dedicată Veneției este *Fondamenta degli incurabili*, scrisă în noiembrie 1989. Eseul are două variante: *Fondamenta degli incurabili* (în italiană) și *Watermark* (în engleză). Judecând după faptul că în *Watermark* apar unele adăugiri (trei capitole care nu se regăsesc în prima variantă) și unele mici diferențe în ceea ce privește structura expunerii, se poate presupune că varianta în limba engleză este ulterioară variantei italiene. Două sunt motivele care l-au îndemnat pe Brodsky să se apuce de scrierea acestui eseu: dragostea sa nemărginită pentru orașul pe malurile Lagunei Adriatice, pe care marele poet o nutrea încă din adolescență și comanda venită din partea consorțiului *Venezia Nuova* care ținea să asocieze numele orașului de cu cel al laureatului premiului Nobel pentru literatură.

Veneția în acest eseu este descrisă în tonuri cenușii, nu pentru că ea l-ar fi dezamăgit cu ocazia primei lui cunoștințe *in vivo* cu ea, ci pentru că poetul venea aici numai iarna. Veneția în viziunea lui Brodsky este mai presus de orice pe lume, cel mai bun lucru din toate câte au fost create pe pământ, varianta raiului, în opinia sa. Veneția înseamnă apă, străzi înguste, piețe largi, dantelării de marmură, capiteleri, basoreliefuri, stucaturi, nișe, statui de sfinți, Fecioare, îngeri și heruvimi, cariatide, fântâni arteziene și balcoane. Este, după el, un oraș pentru ochi, celelalte simțuri având aici un rol secundar.

Brodsky și-a legat pe vecie numele de Veneția prin dorința sa testamentară de a fi înmormântat în acest oraș. Cea prin strădania căreia i-a fost adusă dorința la îndeplinire este Maria Sozzani-Brodsky, soția sa legitimă, italiancă de origine rusă.

Sentiment mistic și viziune profană în tragedia *Saul* de Vittorio Alfieri

Rezumat

Tragedia *Saul* reprezintă un caz aparte în cadrul operei alfieriene, fiind inspirată din Biblie în condițiile în care Alfieri însuși era sceptic în privința posibilității

de a introduce în teatru miraculosul biblic. Poetul reușește însă să abordeze subiectul din perspectivă istorică, prezentându-l pe Saul ca pe un suveran absolutist din epoca modernă, dar și să îi păstreze aura de mister transcendențial, născut din confruntarea permanentă cu Dumnezeu, care amplifică sentimentul tragic. Astfel, personajele sale capătă același statut cu eroii mitologici protagoniști ai tragediei grecești, beneficiind de o dublă valență: mistică și istorică-profană. Om al epocii luminilor, Alfieri nu insistă asupra elementului religios pe care îl transformă într-o prezență-absență nedefinită, misterioasă, care are rolul de a declanșa nu conflictul concret între eroi, ci un conflict subtil, în interiorul conștiinței personajelor. În acest context prăbușirea regelui nu este pedeapsa divină menționată de Biblie ci rezultatul refuzului de a recunoaște o autoritate tiranică, arbitrară, care nu își motivează niciodată deciziile și nu ține cont de ceilalți. Astfel, sinuciderea lui Saul reprezintă victoria spiritului liber, profan prin însăși libertatea sa, împotriva tiraniei divine, este actul de supremă nesupunere, care îi permite lui Saul să moară rege, în pofida renegării lui de către Dumnezeu, fără să se umilească nici măcar în fața divinității.

Origine sau finalitate?
Aspecte privind paradoxul modern al relației dintre autor și text
la Proust și Thomas Mann

Rezumat

Articolul își propune discutarea unor aspecte legate de autodefinirea autorului în raport cu propriul text, la Thomas Mann și Marcel Proust. Pornind de la tezele formulate de Jacques Derrida în *L'écriture et la différence* (1967) cu privire la non-identificarea autorului cu propriul text și de la problematizarea succintă a acestui raport în operele lui Proust și Thomas Mann, autoarea articolului ajunge la concluzia că, din perspectiva teoriei actului scrierii, ambii autori se situează sub semnul unei crize identitare manifestate în primul rând prin imposibilitatea de a „controla” actul scrierii. Unul dintre primele paradoxuri ale relației autor-text semnalate în acest sens se referă la chestiunea originii textului: atât Thomas Mann, cât și Marcel Proust vorbesc despre un text preexistent autorului sau despre rolul autorului de „traducător” al unei opere preexistente actului scrierii. Această viziune conotează o inversare a raportului tradițional autor-text, întărind unul din punctele în care Proust și Thomas Mann pot fi înțeleși drept precursori ai postmodernismului.

Ultimul apologet al Creștinismului

Rezumat

Lucrarea e consacrată personalității lui Fiodor Evfimovici Melnikov (1874-1960), scriitor, publicist și teolog rus, autorul singurei *Istorie a Ortodoxiei de rit vechi* de pînă acum. Prigonit în Rusia sovietică, condamnat la moarte pentru polemica dusă cu propovăduitorii ateismului bolșevismului, el se refugiază inițial în Basarabia, de unde trece

pe ascuns granița în România. Ultimii ani și-i petrece la Mănăstirea cu hramul Sfântul Nicolae din Manolea, Suceava.

„Neue Freie Presse“ 1890

Rezumat

Articolul își propune o analiză a celui mai important cotidian care a apărut la Viena în anul 1890: *Neue Freie Presse*. Pe de o parte, este urmărită reflectarea vieții culturale cernăuțene (prezentarea de serate literare, cronici de teatru, recenzii la volume de literatură apărute la tipografiile din Cernăuți). Pe de altă parte, se au în vedere textele de factură literară publicate în rubrica „Feuilleton” a cotidianului, texte semnate de nume de prim rang, precum: Henrik Ibsen, Lev Tolstoi, J.J. Davids, Theodor Herzl, Franz Servaes, Raoul Auerheimer, Felix Salten, Roda Roda, Ludwig Ganghofer, Franz Molnar, Sven Hodin ș.a.

Poezia panegirică a lui Simeon Poloțki

Rezumat

Simeon Poloțki (1629-1680) este considerat primul scriitor rus profesionist, care a introdus în literatura rusă cultă două genuri literare noi: genul liric și cel dramatic. Creația sa, impresionantă ca număr de versuri, incluse în culegerile *Rifmologhion*, *Psaltirea versificată* și *Grădina multicoloră*, ne oferă o imagine concludentă a barocului rusesc.

Petrecându-și o bună parte a vieții la curtea țarilor Aleksei Mihailovici și Feodor Alekseevici, S. Poloțki a compus suficiente versuri cu caracter panegiric. Astfel, *Rifmologhion* cuprinde saluturi și urări adresate celor doi țari, membrilor familiei regale, versuri scrise cu ocazia anului nou, a altor sărbători, cu ocazia zilelor onomastice, căsătoriilor, nașterii copiilor, deceselor. Toate aceste creații preamăresc puterea statului rus și ne prezintă o imagine a țarului văzut ca ocrotitor al poporului, inițiator al procesului de iluminare, păzitor al rânduiei celei drepte, conducător înțelept. Ca urmare, conținutului ideatic îi corespund la nivel stilistic metaforele și hiperbolele „țarul-soare” și „țarul-vultur”. S. Poloțki a creat și o frazeologie proprie, pe care a folosit-o apoi în întreaga sa creație panegirică și care a fost preluată și de autorii de ode din secolul al XVIII-lea. Componenta semantică a versurilor este susținută și de elemente vizuale, prin apelul, în spirit baroc, la embleme, la scrisul în mai multe culori, la poezia figurativă („carmina figurata”: sub formă de inimă, stea, cruce), anagrame și acrostihuri. La nivel formal măiestria artistică se manifestă și în poezia de tipul „carmina echium”, construită ca un ecou, în versurile macaronice (scrise în slavonă bisericească, polonă și latină) sau în versurile ce pot fi citite în două moduri, fie ca o strofă cu versuri a câte opt silabe, fie ca două strofe a câte patru silabe.

Călătoria lui Max Frisch în spatele „Cortinei de Fier“

Rezumat

Scriitorul elvețian Max Frisch rememorează, în *Jurnalul* (1966-1971) său, vizita pe care a făcut-o, în anul 1968, în Uniunea Sovietică, în calitate de invitat la un „Simpozion internațional“, a cărui menire era comemorarea a 32 de ani de la moartea lui Maxim Gorki.

În *Jurnalul* lui Max Frisch, totul este privit din perspectiva unui creator occidental, confruntat cu obiceiurile unei societăți comuniste (de fapt, ale unui stat polițienesc): aici, totul e supravegheat și reglementat, începând cu translatorul, continuând cu șoferii de taxi și până la discuțiile dintre participanții la „simpozion“.

Pentru fiecare dintre „situațiile străinii“ în care a fost pus, Max Frisch oferă o multitudine de exemple: de la faptul că translatorul nu traduce decât acele secvențe de discurs care sunt conforme cu liniile directe ale Partidului Comunist, trecând prin imposibilitatea de a avea o discuție sinceră cu arhitecții sovietici – Max Frisch absolvise Facultatea de Arhitectură din Zürich – și până la încercarea de a „înăbuși“ accentele critice prin chefuri sardanapalice.

Graf Rudolf von Arras

Rezumat

Graf Rudolf e un poem anonim de cruciadă care se distinge printr-o pronunțată apropiere de realitate și prin atitudinea tolerantă manifestată față de confruntarea dintre păgâni și creștini. *Graf Rudolf* se abține de la o prezentare idealizată a cruciadei, neocolind aspectele dure ale realității: călătoria plină de greutate în Țara Sfântă care-i epuizează pe participanți în așa măsură încât adorm în timpul mesei; luptele din Țara Sfântă sunt mici lupte de hărțuială între păgâni și creștini în cursul cărora creștinii se dedau fără reținere la acte de cruzime și acțiuni de jaf. De asemenea, textul nu face nici o referire la superioritatea părții creștine sau la primatul legitimității creștine asupra teritoriilor din Țara Sfântă. Poemul *Graf Rudolf* e simptomatic pentru mutațiile de mentalitate ce se insinuează treptat în literatura germană medievală care abdică de la radicalismul scrierilor timpurii culminând, spectaculos și singular, cu apelul la toleranță față de păgâni din *Willehalm* al lui Wolfram von Eschenbach.

Un erou fără nume, un om într-o haină de ploaie: „eul liric” în poezia lui Joseph Brodsky

Rezumat

În această lucrare sunt prezentate câteva aspecte ale poziției auctoriale și o serie de imagini ale adresantului în opera „poetului rus, cetățean american” (laureat al

premiului Nobel în anul 1987): eul adresant, imagina inclusivă a adresantului, imaginea depersonalizată a adresantului și cea metatextuală. În concluzie, pe baza unor ilustrații din diverse poezii compuse înainte și după 1972 (anul exilului), se formulează ideea că imaginația dialogică a lui Brodsky generează imaginea unei comunicări univoce în poezia sa.

Utilizarea documentelor publicitare în învățarea limbii franceze

Rezumat

Extrem de elaborat, documentul publicitar reprezintă un suport de informații care, combinând text, imagine și sunet, propune și prezintă unui public străin, o posibilă abordare comparativă asupra culturilor și, deopotrivă, o motivație apreciabilă în procesul de învățare a unei limbi străine. Sunt urmărite, în principal, două obiective: deprinderea unor competențe socio-culturale și dezvoltarea mijloacelor de analiză și expresie. Documentul publicitar va constitui, astfel, punctul de plecare al unui complex demers lexical, lingvistic, cognitiv și cultural.

Reacția corectivă în contextul predării limbii engleze cu concentrare pe formă: definiție, tipologie, preferințe, și eficacitate

Rezumat

Articolul de față introduce conceptul de reacție corectivă în contextul predării limbii engleze ca limbă secundară sau străină. Reacția corectivă reprezintă una din dimensiunile critice în contextul claselor de limba engleză cu largă concentrare pe forma gramaticală. Studiul prezent începe prin a defini reacția corectivă, după care continuă cu o examinare și exemplificare a tipurilor de reacție corectivă. De asemenea, studiul explorează preferințele vizând reacția corectivă atât din perspectiva celor ce învață limba engleză, cât și a celor ce o predau, și încheie cu o trecere în revistă a cercetării ce s-a făcut până acum în determinarea eficacității reacției corective în facilitarea învățării limbii engleze.